

POCHOD KRÁLŮ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN - KNIHA PRVNÍ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Pochod Králů

Серия «Čarodějův Prsten», книга 2

Аннотация

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále je tu také podvod a zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos POCHOD KRÁLŮ nás posouvá na Thorově cestě k dospělosti o krok dále. Thor si začíná uvědomovat kdo ve skutečnosti je, jaké síly se v něm skrývají a pomalu se stává skutečným válečníkem. Poté, co se mu podaří dostat se z vezeňské kobky, přijde Thor ke své hrůze na další pokus o vraždu krále MacGila. Když potom MacGil zemře, království se propadne do zmatku. V prostředí, kde se každý snaží vyškrábat na uvolněný trůn, je Králův Dvůr dějištěm mnoha rodinných dramát, mocenských machinací, ambic a žárlivosti, násilí i zrady. Nástupce musí být vybrán z králových potomků a legendární Meč Osudu, zdroj veškeré jejich moci, dostane svou šanci být pozvednut dalším kandidátem. Všechny plány se ale zhroutí, když je odhalena vražedná zbraň a pozornost všech se upne k hledání vraha. Ve stejnou dobu musí rod MacGilů čelit nové hrozbě ze strany rodu McCloudů, kteří

vyrazí do útoku na jejich hranici uvnitř Prstenu. Thor se snaží získat zpátky Gwendolyninu lásku, ale nemá času nazbyt, protože se musí se svými druhy z Legie chystat na Stovku – sto dní trvající vyčerpávající výpravu, kterou musejí projít všichni její členové. Legie se vydá přes Kaňon, mimo ochranu Prstenu do Divočiny, a poté přes Tartuviánské moře na Mlžný ostrov, o kterém se říká, že jej hlídá drak. Bude to jejich zkouška opravdových válečníků. Vráti se zpátky? Vydrží Prsten, když budou pryč? A zjistí Thor konečně, jaké je tajemství jeho osudu?

POCHOD KRÁLŮ je epický příběh o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, které nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Díly č. 3 – 17. jsou již rovněž dostupné!

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	21
KAPITOLA TŘETÍ	31
KAPITOLA ČTVRTÁ	39
KAPITOLA PÁTÁ	49
KAPITOLA ŠESTÁ	59
Конец ознакомительного фрагмента.	68

POCHOD KRÁLŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DRUHÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Riceová je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, bestseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy,

stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Zábavná epická fantasy od Riceové (ČARODĚJŮV

PRSTEN) nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

—Kirkus Reviews

“Zbožňuji způsob jakým Riceová vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány...Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký....Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění „ztratit“. Nechybí dobrodružství ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro čtenáře ve věku mezi 15 až 20 lety... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátky něčeho pozoruhodného...“

--San Francisco Book Review

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„CESTA HRDINY je jednodechová a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se stane

v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v ruce jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všech devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha splní vaše přání krásně.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

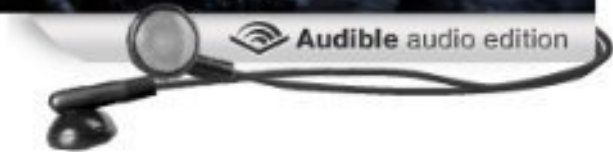

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani

uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket image Copyright Bilibin Maksym, v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

“Je to, co vidím před sebou, snad dýka?
A jílcem ke mně? Pojd' blíž, ať tě sevřu.
Ne, nemám tě. A přec tě vidím pořád.”
—William Shakespeare, Macbeth

(překlad Martin Hilský, 2002)

KAPITOLA PRVNÍ

Král MacGil vklopýtal do své komnaty. Na hodech, které se onoho večera odehrály, toho vypil až příliš mnoho, takže se s ním teď celý svět točil dokola a jeho hlava tepala bolestí. Jakási žena, kterou neznal, se jej držela za rámě a s šaty napůl rozhalenými jej se smíchem vedla k jeho posteli. Dva sluhové se potichoučku vytratili na chodbu a nehlučně za sebou zavřeli dveře.

MacGil nevěděl, kde se teď nachází jeho královna a popravdě ho to celý večer ani moc nezajímalo. Málokdy už teď zůstávali přes noc v jedné ložnici. Mnohem častěji se královna vytratila do svých vlastních komnat, obzvláště pak ve dny, kdy se konaly hostiny či jiné oslavy, a jídlo a pití se protahovalo dlouho do noci. Královna dobře věděla o drobných prohřešcích svého manžela, ale zdálo se, že jí to ani příliš netíží. Koneckonců, byl to král a MacGilovští králové byli vždy známí svou náruživostí.

Když ale zamířili k posteli, místnost se s MacGilem zatočila tak silně, že od sebe ženu ničeho nic znechuceně odstrčil. Najednou neměl na tyhle věci ani pomyšlení.

„Nech mě!“ poručil a ukázal jí, aby odešla.

Nevěstka zůstala chvíli zaskočeně stát, když tu do místnosti znovu vstoupili sluhové, každý ji uchopil za jednu ruku a odváděli ji pryč. Snažila se protestovat, ale její hlas brzy zanikl za znovu zavřenými dveřmi.

MacGil se posadil na roh své postele a složil hlavu do dlaní.

Jemnou masáží spánků se snažil vyhnat z hlavy tu hroznou alkoholickou bolest. Bylo neobvyklé, že jej rozbolela hlava už takhle brzy, ještě předtím, než mohla vůbec nastoupit skutečná kocovina. Ten večer byl ale celý zvláštní. A změnil se tak náhle. Hody probíhaly výborně, dopřával si skvělého jídla a zapíjel jej silným vínem, jenže potom se objevil ten kluk, Thor, a všechno zkazil. Nejdřív obtěžoval s tím svým bláznivým snem a potom měl tu drzost, aby mu vyrazil pohár z rukou.

Pak se na scéně objevil ten pes, aby se vzápětí zhroutil k zemi mrtvý. Od té chvíle s MacGilem už nic nebylo. To uvědomění jej zasáhlo jako rána bitevním kladivem: někdo se ho pokusil otrávit. Spáchat na něj atentát. Bylo obtížné si to připustit. Někdo se musel protáhnout přes jeho strážce i přes jeho ochutnávače. Od smrti ho dělilo jenom několik málo okamžiků a to uvědomění s ním otrásl více, než by byl čekal.

Vzpomněl si, že nechal Thora uvrhnout do vězení a znovu přemýšlel, jestli to byl vážně dobrý nápad. Ten kluk by, na jednu stranu, nemohl tušit, že je v poháru jed, kdyby v tom sám neměl prsty, kdyby v tom nebyl nějakým způsobem zapletený. Na druhou stranu věděl, že Thor má jisté zvláštní schopnosti – vlastně velmi zvláštní – a možná přece jen mohl říkat pravdu. Možná celou scénu skutečně předtím viděl ve svém snu. Možná, že Thor ve skutečnosti zachránil MacGilovi život a ten potom poslal do vězení toho jediného, kdo mu byl skutečně oddán.

MacGilova hlava se roztepala novou bolestí. Seděl, třel si dlaněmi své zvrásněné čelo a snažil se celému problému přijít na

kloub. Jenže toho už vypil příliš mnoho, aby teď dokázal jasně přemýšlet, jeho myšlenky rychle překrývaly jedna druhou. Teď se nedokázal soustředit na řešení žádného problému. Navíc byla horká letní noc, jeho tělo bylo rozehřáté z přemíry jídla a pití. Cítil, že se silně potí.

Přetáhl přes hlavu královský kabátec a zahodil jej na zem. Následovala tunika, až nakonec svlékl všechno až na spodní prádlo. Vytřel si kapky potu z obočí a potom i z vousů. Ohnul se, jednu po druhé strhnal z nohou své velké těžké boty a postavil je u krbu. Potom úlevně zahýbal prsty u nohou, ke kterým se konečně dostala trocha čerstvého, chladivého vzduchu. Nějakou chvíli jenom tak seděl, zhluboka dýchal a snažil se znovu nabýt ztracenou rovnováhu. Jeho břicho bylo po hodech větší než obvykle a král cítil, jak jej spořádaná krmě tíží. Položil se na záda do postele a hlavu si opřel o polštář. Pak s úlevným vydechnutím sledoval strop skrz nebesa své postele a přál si, aby se celá místnost přestala točit.

Kdo se mě pokouší zabít? Přemýšlel znovu. Thora měl rád, jako by to byl jeho vlastní syn a něco mu říkalo, že by něco takového určitě neudělal. Proč taky. Přemýšlel kdo jiný by za tím mohl být, jaký motiv jej k tomu mohl vést, a především, jestli se o to pokusí znovu. Je teď v bezpečí? Nebo byly Argonovy předpovědi správné?

MacGil cítil, jak jeho víčka těžknou. Přesto se zdálo, že je řešení na dosah, kdyby tak jenom měl alespoň o trochu čistší hlavu, určitě by na to nakonec přišel. Bude ale muset

počkat do druhého dne, hned z rána potom svolat své rádce a začít s vyšetřováním. Otázka, která se vlastně nabízela mnohem více než: kdo jej chtěl mít mrtvého, zněla: kdo jej nechtěl mít mrtvého. Dvůr byl doslova nabitý lidmi, kteří si dělali laskominy na trůn. Ambiciózní generálové, mazaní rádci, šlechta lačnicí po stále vyšší moci, špióni, staří soupeři, vrazi najatí McCloudy nebo dokonce možná i z Divočiny. A dost možná to byl i někdo bližší.

MacGilovy oči se začínaly klížit přicházejícím spánkem, ale záhy něco upoutalo znovu jeho pozornost. Všiml si pohybu a když se rozhlédl, zjistil, že jeho sluhové nejsou na svých místech. Zmateně zamrkal. Jeho sloužící jej nikdy neoposthli. Ve skutečnosti si už ani nepamatoval, kdy naposledy byl v této místnosti úplně o samotě. Nepamatoval si, že by je byl poslal pryč. Měli se vrátit jakmile odvedli tu holku. Ještě podivnější byl fakt, že dveře do komnaty byly široce otevřené.

V tom MacGil uslyšel jakýsi zvuk na druhé straně místnosti a bleskurychle se k němu otočil. Uviděl tam vysokého muže, od hlavy až k patě oděného v černém a s kápí přehozenou přes hlavu, který se krčil ve stínu u zdi a teď z něj právě vystoupil do světla pochodně. MacGil několikrát vzrušeně zamrkal ve snaze přesvědčit se, že to, co vidí, není jenom opilecký přelud. Nejdřív si byl jistý, že je to jenom stín, který vytvořila mihotající se záře pochodně.

O vteřinu později byla ale postava o několik kroků blíže a začínala se k posteli přibližovat s narůstající rychlostí. MacGil se

pokusil v matném světle pochodní znovu nabýt vlády nad svými smysly, instinktivně se posadil a podle zvyku starého válečníka, kterým byl, jeho ruka okamžitě sjela k pasu, kde chtěla najít meč nebo alespoň dýku. Jenže král byl svlečený a neměl u sebe žádné zbraně. Neozbrojený tak seděl na své posteli.

Postava se teď pohybovala rychle, jako had blížící se za noci k vyhlédnuté oběti. Když byla dostatečně blízko, posadil se MacGil ještě více zpřímá a podíval se muži do tváře. Místnost se s ním stále ještě točila a jeho opilost mu zamezovala, aby dokázal rychle uvažovat, ale na kratičký okamžik by přísahal, že pod kápi zahlédl obličej svého syna.

Gareth?

MacGilovo srdce zalila náhlá panika, když horečně přemýšlel, co by tu princ mohl chtít takhle v noci a neohlášený.

“Můj synu?” vykřikl král.

Na to MacGil pohlédl muži do očí a uviděl v nich vše, co potřeboval vědět. Okamžitě se začal hrabat ven z postele.

Jenže postava se pohybovala příliš rychle. Jako šipka se vrhla do akce a než mohl MacGil být jenom zvednout ruku na obranu, vzduch prořala čepel odrážející světlo pochodní, kovovým svistem prořízla ticho a zabodla se králi do hrudi.

MacGil vykvikl výkřikem plným úzkosti a sám byl překvapen zvukem vlastního hlasu. Slýchal takové výkřiky už mnohokrát předtím. Vždy, když byl některý z jeho válečníků smrtelně zraněn.

MacGil pocítil chladnou čepel, která pronikla mezi jeho

žebry, rozřízla svaly, prolila krev a pokračovala hlouběji a hlouběji se stupňující se bolestí, o které by si nikdy předtím nedokázal představit, že může být tak strašlivá. Měl pocit, že se dýka snad nikdy nezastaví. Těžce zalapal po dechu. V krku a ústech okamžitě pocítil chuť vlastní krve. Dýchat bylo náhle nepředstavitelně těžké. Donutil se vzhlédnout a podívat se do tváře, ukryté pod kápí. To, co uviděl, jej překvapilo: mýlil se. Nebyl to jeho syn. Jeho vrahem byl někdo jiný. Někdo, koho ale rovněž znal. Nedokázal si vybavit o koho se jedná, ale rozhodně to byl někdo z jeho okolí. Někdo, kdo vypadal jako jeho syn.

Jeho myšlenky zachvátil chaos, když se snažil k té tváři přiřadit jméno.

Jak nad tím ten muž stál, MacGilovi se nějakým způsobem podařilo zvednout ruku a zatlačit ji proti jeho rameni, ve snaze jeho počínání zastavit. Pocítil zapomenutou sílu bojovníka, sílu, kterou si předávala jeho královská linie od pradávna. Sílu, která jej opravňovala zvát se králem, jenž se za žádnou nikdy nehodlal vzdát. Vší silou se vrahovi vzepřel a jedním býčím odstrčením jej poslal od sebe pryč.

Ten muž byl křehčí než si MacGil myslel. S překvapeným výkřikem se zapotácel stranou. MacGilovi se podařilo s vypětím všech sil vstát, uchopit rukojeť vražedné zbraně a vytáhnout ji z rány.

Potom ji odhodil do vzdáleného rohu místnosti, kde s kovovým zařinčením přistála, načež ještě pokračovala kus po podlaze a vstříc protější zdi s krbem.

Muž, jehož kápě spadla z obličeje na ramena znovu nabyt ztracenou rovnováhu a vyděšeně na krále zíral. MacGil se vydal směrem k němu. Černý se otočil a rozběhl napříč místností. Pouze v místě, kde ležela dýka se na krátký okamžik zastavil, aby ji znovu zvedl ze země a nejspíše zastrčil zpátky do pochvy. Potom utekl.

MacGil jej chtěl pronásledovat, ale útočník byl příliš rychlý. Krále náhle zaplavila vlna nesnesitelné bolesti, která probodávala jeho hrud'. Cítil, že ztrácí síly.

Stál osamocený uprostřed místnosti a díval se na krev, která se řinula ven z jeho těla a kapala do jeho dlaní. Padl na kolena.

Najednou měl pocit, že je jeho tělo hrozně studené. Pokusil se zavolat o pomoc.

„Strážče,“ ozval se malátný hlas.

Potom se zhluboka nadechl s vypětím posledních sil dodal svému hlasu jeho dřívější sílu. Hlasu, který patřil skutečnému králi.

„STRÁŽE!“ zakřičel.

Ze vzdálené chodby uslyšel pomalu se přibližující kroky. Slyšel, jak se někde v dálce otevírají dveře a cítil, že se k němu blíží lidé. Jenže místnost se znovu divoce roztočila a tentokrát už to nebylo jenom kvůli pití.

Poslední věc, kterou spatřil, byla studená kamenná podlaha, která se závratnou rychlostí řítila proti jeho tváři.

KAPITOLA DRUHÁ

Thor uchopil klepadlo těžkých dřevěných dveří a zatáhl za něj vši silou, kterou měl. Dveře se pomalu a s vrzáním otevřely a odhalily vstup do královské komnaty. Vstoupil dovnitř a pocítil husí kůži okamžitě poté, co překročil práh. Jasně cítil nějakou nečistou sílu, která ležela v místnosti jako chuchvalec hutné mlhy.

Postoupil hlouběji do místnosti a za zvuků praskajících pochodní vykročil k tělu, které leželo bezvládně na podlaze. Okamžitě vycítil, že se jedná o krále, že ten byl zavražděn – že jej Thor nedokázal dostatečně a včas varovat. Napadlo ho, kde v tu chvíli asi byli strážníci nebo kdokoliv jiný, kdo by mohl pomoci.

Thorova kolena se rozechvěla, když učinil posledních několik kroků k tělu, poklekl, uchopil krále za rameno a otočil jej.

MacGil, jeho bývalý král, teď před ním ležel s očima široce otevřenýma, mrtev. V jeho hrudi byla zabodnuta zdobená dýka.

Thor se rozhlédl a všiml si, že opodál stojí jeden z králových sluhů. Držel velký, drahokamy ozdobený pohár, který Thor viděl předtím na hostině. Pohár byl celý z ryzího zlata a byl pokrytý řadami rubínů a safírů. S pohledem upřeným do Thorových očí sluha přistoupil blíže a vylil obsah poháru na královu hrud'. Víno se od krále odráželo do všech stran a pokropilo i Thorovu tvář.

Záhy na to Thor uslyšel zahvízdnutí a uviděl svou sokolici, Estopheles, která přistála na králově hrudi a olizovala víno z jeho

tváře.

Potom Thor uslyšel další zvuk a poznal, že je to Argon. Stál nad ním a strnule se díval dolů. V jedné ruce držel zářivou královskou korunu a v té druhé svou hůl.

Argon obešel mrtvého a posadil korunu pevně na Thorovu hlavu. Ta se vlastní vahou pomalu posunula do perfektní pozice a nakonec pohodlně objala Thorovy spánky. Chlapec se na Argona tázavě podíval.

„Teď jsi králem ty,“ pronesl Argon.

Thor zamrkal a když znovu otevřel oči, stáli před ním všichni členové Legie i bratrstva Stříbrných. Byly tam stovky mužů a chlapců, které se nějak vtěsnaly do té nepříliš rozměrné komnaty a teď se na něj všichni dívali. A potom, jako jeden muž, poklekli a uklonili se tak hluboko, že se téměř dotýkali tvářemi podlahy.

„Náš král,“ ozval se sbor hlasů.

Vtom se Thor probudil. Vzpřímeně seděl, ztěžka dýchal a rozhlížel se kolem sebe. Byla tam tma, vlhko a jemu po chvíli došlo, že sedí na kamenné podlaze a zády se opírá o kamennou zeď. Zamžoural do temnoty a uviděl železné mříže, za nimiž poblikávala pochodeň. Potom si vzpomněl. Je přece ve vězení. Přivlekli ho sem po událostech na hostině.

Vzpomněl si i na toho strážného, který mu dal pěstí do tváře a došlo mu, že musel po té ráně omdlít. Jak dlouho byl mimo, to nebyl schopen ani odhadnout. Pohodlněji se opřel o zeď, několikrát se zhluboka nadechl a snažil se dostat z hlavy ten hrozný sen. Zdál se tak skutečný. Thor se modlil, aby to nebyla

pravda, a aby král byl v pořádku, živ a zdrav. Ale obraz mrtvého MacGila byl pevně zakořeněný v jeho myšlenkách. Mohl ten sen být skutečný? Nebo to tentokrát je opravdu jenom obyčejný sen?

Najednou do něj někdo rýpnul špičkou boty. Thor se podíval vzhůru a uviděl, že nad ním stojí jakási postava.

“Je na čase se vzbudit,” ozval se hlas. “Čekám už hodiny.”

V mihotavém světle Thor zahlédl tvář chlapce zhruba stejného věku jako byl on sám. Byl hubený, drobný, měl propadlé tváře a podřobanou pleť. V jeho nazelenalých očích ale zahlédl inteligenci a něco, co by se možná mohlo nazvat dobrým charakterem.

“Já jsem Merek,” řekl. “Já tvůj spoluvězeň. Za co tady seš?”

Thor se napřímil ve snaze pořádně si na všechno vzpomenout. Potom se znovu opřel zády o zeď, prohrábl si rukama svoje vlasy a snažil se poskládat utržky paměti zpátky do původního obrazu.

“Říkali, že ses pokusil zabít krále,” pokračoval Merek.

“To se teda pokusil, a my ho roztrháme na malé kousky, jestli se někdy dostane z této mříže zase ven,” zavrčel odkudsi hlas.

Odevšad se ozvalo řinčení plechových hrnků o mříže cel. Thor se rozhlédl a uviděl chodbu lemovanou z obou stran celami, ve kterých stáli strašidelně vyhlížející vězni. Strkali své hlavy mezi

mříže a v plápolavém světle pochodní se na něj mračili. Většina z nich byla neoholená, chyběly jim zuby a někteří vypadali, že už musí tady dole dřepět celé roky. Byl to odporný pohled a Thor se po chvíli přinutil odvrátit se. Opravdu se ocitl na tomhle místě? To tu má zůstat s těmihle lidmi navždycky?

“Nestarej se o ně,” řekl Merek. “Tady v cele jsem jenom já a ty. Oni se sem nedostanou. A mně je jedno jestli ses pokusil otrávit krále nebo ne. Nejradši bych to udělal sám, kdybych mohl.”

“Já jsem neotrávil krále,” řekl Thor rozhořčeně. “Neotrávil jsem nikoho. Pokoušel jsem se ho zachránit. Všechno, co jsem udělal bylo, že jsem mu z ruky vyrazil jeho pohár.”

“A jak si věděl, že ten pohár byl otrávený?” ozval se z chodby hlas někoho, kdo je zřejmě poslouchal. “Předpokládám, že díky magii.”

Chodbou mezi celami se rozlehl cynický smích.

“Je to věštec!” vykřikl někdo posměšně.

Ostatní propukli v novou vlnu smíchu.

“Ne, prostě se jenom trefil,” zařval další hlas a dále krmil veselí v celách.

Thor se mračil, když poslouchal ta obvinění a měl sto chutí jim všem něčím tu jejich zábavu zarazit. Věděl ale, že by jenom plýtvat svým časem. Navíc, on se přece nemusel zodpovídat těm tady dole.

Merek si jej prohlížel pohledem, který nebyl tak skeptický

jako pohledy ostatních. Zdálo se, že zvažuje co je na Thorově obvinění pravdy.

„Věřím ti,“ řekl po chvíli tiše.

„Opravdu?“ zeptal se Thor.

Merek pokrčil rameny.

„Koneckonců, kdyby ses pokoušel krále otrávit, byl bys opravdu tak padlej na hlavu, abys mu o tom těsně před napitím řekl?“

Na to se Merek otočil a odešel několik kroků opodál na svou stranu cely. Tam se posadil na zem, opřel se zády o kamennou zeď a díval se přímo na Thora.

Teď to byl Thor, kdo byl zvědavý.

„Za co jsi tu ty?“ zeptal se.

„Jsem zloděj,“ odpověděl Merek hlasem, v jehož tónu nechyběl náznak hrdosti.

Thor byl překvapený, nikdy předtím žádného zloděje nepotkal. Skutečný zloděj. On sám nikdy ani nepomyslel, že by něco ukradl a vždycky mu připadalo až nereálné, že to někteří lidé dělají.

„Proč to děláš?“ zeptal se Thor.

Merek pokrčil rameny.

„Moje rodina nemá co jíst. A přitom něco jíst musejí. Já nemám žádné vzdělání a ani nic neumím. Krást je všechno co dokážu. Nic velkého. Většinou jenom to jídlo. Cokoliv co jim pomůže protlouct se o pár dní dál. Dělal jsem to roky. Ale potom mě lapli. Teď jsem byl vlastně chycenej už potřetí. Potřetí je to

nejhorší.“

„Proč?“ zeptal se Thor.

Merek byl chvíli potichu a potom pomalu zakroutil hlavou.

Thor si mohl všimnout, že jeho oči naplnily slzy.

„Královské právo je striktní. Žádné výjimky. Třetí prohřešek a useknou ti ruku.“

Thor se zhrozil. Rychle se podíval na Merekovy ruce, ale obě byly v pořádku.

„Zatím si pro mě ještě nepřišli,“ vysvětloval Merek.

„Ale brzo přijdou.“

Thor se cítil hrozně. Merek se zahanbeně odvrátil a Thor udělal to samé. Bylo lepší v tomhle tématu nepokračovat.

Thor si složil hlavu do dlaní a snažil se přemýšlet. Hlava ho pořád ještě děsivě bolela. To co se odehrálo za posledních několik dní bylo jako učiněné tornádo oproti jeho předchozímu životu. Bylo toho příliš mnoho a seběhlo se to příliš rychle. Na jednu stranu cítil uspokojení z úspěchů, kterých dosáhl. Podařilo se mu nahlédnout do budoucnosti, předpověděl pokus o MacGilovo otrávení a zachránil jej před ním. Možná, že nakonec přece jenom lze změnit daný osud – nebo možná, že osud lze alespoň ohnout a změnit tak tok událostí příznivějším směrem. Thor na sebe byl pyšný, zachránil přece krále.

Na druhou stranu seděl teď tady, v podzemních kobkách vězení, neschopen očistit své jméno. Všechny jeho naděje a sny se rozpadly na kusy a možnost služby v Legii se zdála ztracená navždy. Teď si bude moct pokládat za štěstí i to, že tady dole

nestráví zbytek svého života. Bolelo jej pomyšlení, že právě MacGil, který přijal Thora jako svého vlastního, a který se jako jediný v jeho životě aspoň na chvíli choval jako skutečný otec, si zároveň myslel, že by se jej Thor chtěl pokusit zabít. Bolelo ho, že Reece, jeho nejlepší kamarád, možná také uvěřil, že se Thor pokusil otrávit jeho otce. A co bylo ještě horší – Gwendolyn. Vzpomněl si na jejich poslední setkání, když si myslela, že Thor potají navštěvuje nevěstince, a on se cítil, jakoby všechno dobré, co jeho život obsahoval, odpolouvalo pryč s její zlobou. Ptal se sám sebe, proč se mu tohle všechno muselo stát. Všechno, o co usiloval, bylo přece jen vždy a pouze dobré.

Thor nevěděl, co se s ním teď stane. A z části mu to bylo jedno. Na čem mu však záleželo nesmírně, bylo očištění vlastního jména. Přál si, aby lidé nakonec poznali, že to nebyl on, kdo se pokusil otrávit krále, že má nadpřirozené síly a že opravdu viděl budoucnost, podle které potom jednal. Nevěděl co se s ním stane v budoucnu, ale jedno věděl jistě. Musí se odsud dostat. Nějaký způsob prostě musí být.

Než mohl Thor tyto úvahy nějakým způsobem zakončit, rozlehly se chodbou kroky těžkých okovaných bot, následované chřestěním svazku klíčů. O chvíli později uviděl postavu žalárníka, byl to ten stejný, který sem Thora přivlekl a poté jej praštil do tváře. Při pohledu na něj Thora znovu rozbolela tvář. Celý se napřímil odporem a očekáváním, co přijde teď.

“Ale podívejme, jestli tohle není to pískle, co se pokusilo otrávit našeho pana krále,” zamračil se muž a poté

otočil velkým klíčem v zámku na dveřích do cely. Po několika hlučných cvaknutích přitáhl dveře k sobě, otevřel je směrem do chodby a vstoupil do cely. V jedné ruce nesl železná pouta a u pasu se mu houpala malá ocelová sekerka.

„Dostaneš co zasloužíš,“ ušklíbl se směrem k Thorovi, ale potom se otočil na Mereka. „Ale nejdřív je řada na tobě, ty malej zlodějíčku. Třetí krádež,“ řekl s krutým úsměvem, „žádné výjimky.“

Potom sáhl po Merekovi, hrubě chytil chlapcovo zápěstí, zkroutil jej a s cvaknutím na něj připevnil želízka. Ta pak přicvakl druhým koncem k železnému kruhu na zdi. Merek vykřikl a začal divoce trhat s řetězem, ve snaze dostat se z toho ven. Jeho snaha ale vyšla vniveč. Žalářník se mezitím postavil za něj, chytil jej do medvědího objetí, popadl Merekovu volnou ruku a přitisknul ji na kamennou římsu.

„Však já tě naučím, že krást se nemá,“ zavrčel.

Potom od pasu odepjal sekeru a volnou rukou ji zvedl vysoko nad hlavu. Jeho ústa se otevřela a odkryla špinavé zuby.

„NE!“ zakřičel Merek.

Vyděšený Thor seděl jako přikovaný. Když žalářník seknul zbraní směrem dolů přímo proti Merekově zápěstí, bylo mu jasné, že během zlomku okamžiku přijde ten chudý chlapec o ruku. A to bez skutečně oprávněného důvodu. Jenom za nicotné krádeže jídla, aby nasýtil svou hladovějící rodinu. Nespravedlnost celé situace propalovala Thorovo srdce a on věděl, že to takhle prostě nemůže nechat. Takhle by se věci

neměly dít.

Thor pocítil vlnu horka, která se rozhořela někde uvnitř jeho těla a proudila od choditel až k dlaním na rukách. Čas jakoby se skoro zastavil, mužova sekera se pomaloučku pohybovala prostorem, zatímco Thorovy pohyby a reakce byly výrazně zrychlené. Potom pocítil na konečcích prstů pravé ruky vznikající energetickou kouli, která stále nabývala, rostla a těžkla. Vzápětí ji vrhnul po žalářníkovi.

S údivem potom sledoval, že z jeho dlaně skutečně vyšlehla nažloutlá koule, osvítila celu a udeřila strážného rovnou do tváře. Jakmile trefila jeho hlavu, on upustil sekeru a byl mocně odvržen napříč celou místností, kde těžce narazil zády do kamenné zdi, pod kterou se vzápětí zhroutil. Thor zachránil Mereka jenom zlomek vteřiny předtím, než by ostří sekery rozťalo jeho zápěstí ve dvě.

Merek na Thora zíral nevěřicným pohledem.

Žalářník zaklepal hlavou a začal se drápat znovu na nohy, aby se vrhnul na Thora. Jenže ten stále cítil, jak jeho tělem korzuje ona síla a když se ten muž konečně dostal na nohy, Thor se neuvěřitelnou rychlostí rozběhl směrem k němu a s výskokem jej mocně kopl přímo doprostřed hrudi. V ten rozhodný okamžik Thor pocítil svou sílu tak, jako ještě nikdy předtím a všechnu ji vložil do toho úderu. Ozvalo se zaprašnění a ten obrovský muž byl vržen proti kamenné zdi znovu. Znovu do ní tvrdě narazil a zhroutil se do sena pod ní. Tentokrát už se ani nepohnul.

Merek na všechno šokovaně zíral a Thor věděl moc dobře, co

ted' musí udělat. Popadl sekeru, pospíšil si k Merekovi, podržel jeho okov proti zdi a rozťal jej ve dvě. Místností se rozlehlo hlasité břinknutí. Řetěz byl náhle volný. Merek sebou trhl, potom se podíval na zeď, ze které visel druhý konec řetězu a uvědomil si, že je zase volný.

Znovu se podíval, s pusou široce dokořán, na Thora.

“Nevím jak bych ti jenom poděkoval,“ řekl Merek. “Nemám tušení, jak jsi to dokázal, ale cokoliv to bylo, kdokoliv jsi zač – nebo cokoliv jsi zač – zachránil jsi mi život. Budu ti to dlužit. A to je něco, co neberu na lehkou váhu.“

“Nic mi nedlužíš,“ řekl Thor.

“To teda ne,“ řekl Merek, přátelsky poplácal Thora po paži. “Odted' jsi můj bratr. Splatím ti svůj dluh. Nějak. Jednou.“

Na to se Merek otočil a pospíchal otevřít dveře od cely. Potom se rozběhl do chodby a za výkřiků ostatních vězňů v ní zmizel.

Thor se rozhlédl kolem, podíval se na omráčeného žalárníka, otevřené dveře od cely a uvědomil si, že musí také okamžitě jednat. Křik spoluvězňů stále sílil.

Thor opatrně vykročil ven, rozhlédl se do obou stran a potom se rozběhl opačným směrem než Merek. Koneckonců, oba je chytit snad nemohou.

KAPITOLA TŘETÍ

Thor utíkal nocí nepřehlednými uličkami Králova Dvora a nepřestával se podívat všemu tomu pohybu, který jej obklopoval. Ulice byly plné lidí. Zástupy občanů někam rozrušeně pospíchaly. Mnoho z nich neslo pochodně, které osvětlovaly noc a vrhaly do jejich obličejů pitoreskní stíny. Zvony na věžích hradu nepřestávaly vyzvánět. Vydávaly hluboký zadumaný a táhlý zvuk, který se ozval vždy jednou do minuty. Thor věděl, že tohle může znamenat jenom jednu věc: smrt. Byl to umíráček. A v království byl jenom jediný člověk, pro kterého by dnes v noci mohly ty zvony vyzvánět. Král sám.

Thorovo srdce se rozechvělo obavami. Před očima se mu znovu objevila dýka, kterou předtím zahlédl ve svém snu. Mohla to být pravda?

Musel si být jistý, musel zjistit, co se stalo. Natáhl se do davu a chytil jednoho chlapce, který běžel v opačném směru než ostatní a zrovna Thora míjel.

„Kam běžíš?“ naléhal na něj Thor. „Proč všechen ten povyk tady?“

„Copak jsi to neslyšel?“ vykřikl kluk rozrušeně. „Král umírá! Je pobodaný! Před branami hradu se srocují davy a snaží se zjistit nějaké zprávy. Pokud je to pravda, je to hrůza pro všechny z nás. Dokážeš si to představit? Království bez krále?“

Na to se chlapec Thorovi vykroutil, otočil se a zmizel zpátky do noci.

Thor stál na místě jako přimražený. Jeho srdce divoce bilo. Nedokázal si připustit události, které se kolem něj odehrávaly. Jeho sny, jeho předtuchy – všechno to bylo víc než jenom pouhá fantazie. Viděl budoucnost. Už podruhé. To pomyšlení ho děsilo. Jeho síly se zdály být hlubší, než jak si to zprvu myslel a s každým následujícím dnem se cítil silnější a mocnější. Jak daleko až tohle může zajít?

Thor se snažil vymyslet, kam by se teď měl vydat. Podařilo se mu sice uprchnout z vězení, ale teď neměl ponětí, kam se vrátit dál. Během několika málo chvil po něm jistě začnou pátrat stráže a po chvíli už jej nejspíše bude hledat celý Králův Dvůr. Skutečnost, že takhle násilně utekl jej nutila cítit se provinileji než předtím. Potom jej ale napadlo, že fakt, že byl MacGil bodnut v době, kdy byl Thor ve vězení, jej mohl očistit. Nebo to bude naopak vypadat, že byl jenom součástí většího spiknutí?

Thor se rozhodl, že si nemůže dovolit žádné riskování. Bylo očividné, že nikoho v celém království teď žádná racionální vysvětlení nezajímají, a že jsou naopak všichni akorát lační po krvi. A on byl nepravděpodobnějším kandidátem na to stát se obětním beránkem. Potřeboval si najít nějaký úkryt, místo, kde by mohl přečkat bouři, která přicházela a teprve až se přežene se pokusit očistit své jméno. Nejbezpečnější místo, kam by se mohl vydat, leží jistě daleko odsud. Mohl by se pokusit uprchnout zpátky do své vesnice. Nebo možná i někam dále, úplně nejdál,

kam až by to šlo.

Ale Thor nechtěl zvolit tu nejbezpečnější cestu, to nebylo nic pro něj. Chtěl zůstat tady, očistit své jméno a udržet si svou pozici v Legii. Nebyl přece žádný zbabělec a nebude utíkat. Ba co víc, zoufale chtěl vidět MacGila předtím, než zemře – pokud tedy byl teď stále ještě naživu. Potřeboval s ním mluvit. Pocit viny, že nedokázal atentátu zabránit, jej naplňoval zoufalstvím. Proč mu bylo vyjeveno, že k atentátu dojde a přitom nemohl udělat nic, aby tomu zabránil? A proč ve své vizi viděl, že bude král otráven, když byl nakonec ve skutečnosti ubodán?

Jak tam tak stál a přemýšlel, najednou ho to trklo: Reece. Reece byl přece ten o kom si mohl být jistý, že na něj nezavolá okamžitě stráž a možná mu dokonce i poskytne útočiště. Měl dojem, že mu Reece určitě uvěří. Věděl dobře, že Reece svého otce skutečně miluje a pokud bylo v něčích silách očistit Thorovo jméno, potom to byl Reece. Musel ho vyhledat.

Thor se dal do běhu spleť klikatých postranních uliček, aby se tak co nejvíce vyhnul davům. Běžel přímo ke královskému hradu. Věděl dobře, kde je Reecova komnata – byla ve východním křídle, blízko u zdi oddělující vnitřní hrad a město. Modlil se, aby tam Reece zrovna byl. Pokud ano, možná by se mu mohlo podařit upoutat jeho pozornost a on by mu potom mohl pomoci najít cestu do hradu. Thor měl pocit, že pokud bude otálet tady v ulicích, tak ho dříve nebo později někdo pozná. A pokud by ho ten dav poznal teď za takových okolností, jistě by ho roztrhali na kusy.

Kličkoval maličkými uličkami, vířil za sebou prach teplé letní noci a po určité době konečně dorazil k vnějšímu opevnění hradu. Přitiskl se blízko k hradbě a pokračoval dál podél ní, přímo pod zraky strážných, kteří stáli v pouhých několikametrových rozestupech na jejím vrcholu.

Když poznal, že se blíží k Reecově oknu, sehnul se a sebral ze země malý oblázek. Ještě štěstí, že jedinou zbraň, kterou mu zapomněli sebrat, byl jeho starý, léty dobře prověřený prak. Vytáhl jej zpoza pasu, založil kámen a vrhl.

Díky své dokonalé mušce poslal Thor kámen obloukem přes hradní zeď a dále rovnou do otevřeného okna Reecovy komnaty. Uslyšel jak kamínek narazil do zdi uvnitř místnosti a potom v podřepu vyčkával, co se bude dít. Celou dobu se musel držet z dohledu strážných, kteří se za tím zvukem jeden jako druhý otočili.

Dlouhou chvíli se nedělo vůbec nic a Thor už začal klesat na duchu. Možná že se spletl a tohle vůbec nebyla Reecova komnata. Pokud je tomu tak, bude odsud muset uprchnout, protože bez Reece už tu pro něj nebyla žádná naděje na bezpečný úkryt. Potom se ale v okně objevila nějaká postava. Thor zadržel dech.

Po chvíli, která se zdála být jako malá věčnost, a Thor už byl ve skutečnosti připraven utéct pryč, se postava pohnula. Opřela se oběma rukama o okenní parapet a se zvědavým výrazem se rozhlédla.

Thor se postavil, ustoupil několik kroků od zdi a zamával jednou rukou.

Reece se podíval tím směrem a všimnul si ho. Jeho tvář se náhle rozjasnila poznáním a Thor mohl ve světle nedaleké pochodně poznat, že je v tom výrazu i silná příměs radosti a ulehčení. To mu povědělo vše, co potřeboval vědět: Reece se k němu ještě neotočil zády.

Ten mu teď z okna naznačil, aby počkal, zatímco Thor se rychle stáhl zpět ke zdi, kde se skrčil jak jenom to bylo možné, aby jej procházející strážný neviděl.

Potom v té pozici čekal, sám nevěděl jak dlouho, neustále připraven vystřelit na útěk, kdyby jej někdo objevil, když tu se konečně ukázal Reece. Proběhl výpadovou brankou opevnění, těžce dýchaje se zastavil a rozhlížel na všechny strany. Potom si Thora konečně všiml.

Okamžitě přispěchal k němu a objal ho. Thor měl obrovskou radost. Ta se ještě znásobila, když se ozvalo zamňoukání a Thor zjistil, že se za Reecovou košilí ukrývá Krohn. Ten teď téměř vyskočil ze svého úkrytu ven, než jej Reece sám uchopil a podal Thorovi.

Krohn – nedávno narozené kotě bílého leoparda, kterého Thor zachránil v lese – skočil svému pánovi do náruče a ten jej okamžitě radostně objal. Kotě mňoukalo a olizovalo Thorovi obličej radostí.

Reece se smál.

„Když tě drapli, pokoušel se tě chvílku sledovat, tak jsem ho vzal, abych si mohl být jistý, že bude v bezpečí.“

Thor Reecovi vděčně stiskl ruku. Potom se rozesmál, protože

jej kotě nepřestávalo zahrnovat polibky.

„Taky jsi mi chyběl,“ smál se Thor a mazlil se s kotětem. „Teď musíš být ale potichu, nebo nás strážce uslyší.“

Krohn se utiřil, jako kdyby doopravdy rozuměl.

„Jak ses dostal ven?“ zeptal se Reece překvapeně.

Thor pokrčil rameny. Nevěděl, co by vlastně měl odpovědět. Pořád ještě se necítil pohodlně, když přišla řeč na jeho síly, kterým on sám za mák nerozuměl. Nechtěl, aby si o něm ostatní mysleli, že je snad nějaký druh blázna.

„Řekl bych, že jsem prostě měl štěstí,“ odpověděl. „Naskytla se příležitost a já po ní skočil.“

„Dost se divím, že tě lidi neroztrhali na cucky,“ řekl Reece.

„Je tma,“ odpověděl Thor. „Nemyslím si, že mě kdokoliv poznal. Teda alespoň prozatím.“

„Víš o tom, že tě hledá každý voják v tomhle království? Víš o tom, že někdo mého otce pobodal?“

Thor vážně přikývnul. „Je v pořádku?“

Reecova tvář potemněla.

„Ne,“ odpověděl ponuře. „Umírá.“

Thora ta zpráva zasáhla tak prudce, jako kdyby se skutečně jednalo o jeho vlastního otce.

„Ale ty víš, že já s tím nemám nic společného, že?“ zeptal se Thor s nadějí v hlase. Nestaral se o to, co si myslí ostatní, ale zároveň nutně potřeboval, aby jeho nejlepší přítel a

MacGilův nejmladší syn, věděl, že je nevinný.

„Samozřejmě,“ řekl Reece. „Jinak bych tu teď nebyl.“

Thor cítil obrovskou vlnu uvolnění a vděčně poplácal Reece po rameni.

„Ale zbytek království nebude zdaleka tak důvěřivý, jako jsem já,“ dodal Reece. „Nejbezpečnější místo je pro tebe právě teď co nejdál odsud. Dám ti mého nejrychlejšího koně, balík zásob a pošlu tě hodně daleko odsud. Musíš se schovat dokud tohle všechno neutichne a dokud se nenajde skutečný vrah. Nikdo teď nepřemýšlí s klidnou hlavou.“

Thor zakroutil hlavou.

„Já nemůžu odejít,“ řekl. „To potom budu vypadat, že jsem vinen. Potřebuju, aby ostatní viděli, že jsem to neudělal. Já od svých problémů utíkat nechci. Musím očistit svoje jméno.“

Reece zakroutil hlavou.

„Jestli tu zůstaneš, tak tě najdou. Půjdeš znovu do vězení a potom tě popraví, jestli tě ovšem dav neroztrhá na kusy sám ještě předtím.“

„To je riziko, které na sebe musím vzít,“ řekl Thor.

Reece se na něj dlouhou chvíli jenom díval a výraz jeho tváře se za tu dobu změnil ze starostlivého na obdivný. Potom konečně pomalu kývnul.

„Jsi hrdý. A hloupý. Hrozně hloupý. A to se mi na tobě líbí.“

Reece se usmál a Thor úsměv opětoval.

„Potřebuju vidět tvého otce,“ řekl Thor.
„Potřebuju šanci, abych mu to mohl všechno vysvětlit z očí do očí. Potřebuju, aby věděl, že jsem to nebyl já, kdo se ho pokusil zabít a že s tím nemám pranic společného. Pokud se potom rozhodne mě nechat zatknout, ať se stane. Ale musím mít tuhle poslední šanci. Chci, aby znal pravdu. To je všechno, o co tě prosím.“

Reece se na svého kamaráda opět dlouho zkoumavě díval. Nakonec, po chvíli, která se Thorovi zdála jako věčnost, princ kývl.

„Můžu tě k němu odvést. Vím o tajné chodbě, která vede do jeho komnaty. Je to ale riskantní a jakmile budeš uvnitř, jsi v tom sám. Pak už nebude úniku. A ani pro tebe už nebudu moct nic dalšího udělat. Může to znamenat tvoji smrt. Jsi si vážně jistý, že chceš tenhle podnik uskutečnit?“

Thor přikývl vážně na souhlas.

„Výborně,“ řekl na to Reece a hodil mu plášť.

Thor jej chytil a překvapeně se na Reece podíval. Uvědomil si, že Reece s celým tímhle scénářem musel dopředu počítat.

Ten se na Thora jenom usmál.

„Věděl jsem, že budeš dostatečně hloupej, abys tu zůstal. Od nejlepšího kamaráda bych nic jiného ani nečekal.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gareth nervózně přecházel sem a tam po místnosti a v hlavě si znovu přehrával události té noci. Nemohl uvěřit tomu, co se stalo na hostině. Jak jen se všechno mohlo takhle pokazit? Jen stěží chápal, že ten hloupý, vesnický kluk Thor se nějakým záhadným způsobem zamotal do jeho vražedného spiknutí. Ba co víc, že se mu dokonce podařilo celou akci zhatit. Znovu si připomněl tu scénu, kdy Thor vyskočil na stůl a vyrazil králi pohár z ruky, onen zvuk, se kterým narazil na kamennou podlahu, a také jak sledoval, jak víno vytéká z poháru ven. Spolu s ním se po tom kameni rozlily i všechny jeho sny a naděje.

V tom okamžiku byl Garethův plán zničen. Všechno, na čem mu záleželo, se v jediném okamžiku rozplynulo. A když ten pes potom začal olizovat to víno a vzápětí padl k zemi mrtvý, Gareth dobře věděl, že je konec. Před očima se mu odehrál celý jeho život a poslední scénou byla ta, ve které jeho spiknutí odhalili a za pokus o atentát na krále a vlastního otce jej odsoudili k doživotnímu vězení v podzemních kobkách. Nebo hůř, chystali se jej popravit. Bylo to hloupé. Nikdy s tím plánem neměl začínat a nikdy neměl navštívit tu čarodějnici.

Alespoň, že Gareth jednal rychle, když popadl za pačesy svou jedinou šanci, okamžitě vyskočil od stolu a byl na místě jako první, aby mohl veškerou pozornost strhnout na Thora. Když si vzpomněl na tohle, byl na sebe pyšný, že dokázal

reagovat tak rychle. Byla to skoro automatická reakce a k jeho vlastnímu překvapení to zafungovalo. Odtáhli vzpouzejícího se Thora pryč a hladina veselí se poté vrátila téměř do starých kolejí. Samozřejmě, že atmosféra už nebyla tak uvolněná jako předtím, ale alespoň se zdálo, že veškeré podezření leží pevně a pouze na tom klukovi.

Teď Garethovi nezbývalo než se modlit, aby to tak i zůstalo. Od posledního pokusu o atentát na MacGila uběhlo už dvacet let a Gareth se obával, že bude následovat vyšetřování, které celou záležitost prozkoumá do mnohem větší hloubky. Když se na to díval zpětně, přišlo mu, že celý pokus bylo učiněné šílenství. Jeho otec byl nedotknutelný. Gareth si to měl uvědomit dřív. Tohle na něj bylo příliš. A teď se nemohl zbavit pocitu, že dřív nebo později padne podezření na něj. Bude muset udělat cokoli bude v jeho silách, aby dokázal Thorovu vinu a ten aby byl popraven co nejdříve, než vyplavou na povrch jiné stopy.

Alespoň pro teď ale Gareth cítil úlevu. Po tom nepodařeném pokusu se rozhodl atentát úplně nechat být. A okamžitě se mu díky tomu notně ulevilo. Poté, co celý plán ztroskotal, si Gareth uvědomil, že část jeho já si nikdy nepřála svého otce zabít a mít tak na rukou jeho krev. Nebude králem. Možná, že se jím nestane nikdy. Ale po událostech dnešního večera mu to nepřipadalo nijak hrozné. Alespoň bude volný. Ani za nic by nedokázal unést stres z toho všeho, kdyby tím měl procházet ještě jednou. Tajnůstkářství, zametání každičkého svého pohybu, neustálá obava, že jej odhalí. Bylo toho na něj i tak už příliš.

Znovu a znovu měřil svými kroky komnatu, zatímco noci už začínalo ubývat, a pomalu, pomaloučku, se začínal uklidňovat. Když už měl pocit, že je zase sám sebou a rozhodl se konečně se uložit k spánku, ozvala se najednou nečekaná rána a dveře jeho komnaty se rozletěly dokořán. Do místnosti se vřítel Firth. Jeho oči byly široce vykulené a v obličejí se mu zračilo zděšení. Vpadl do místnosti, jako kdyby jej snad někdo honil.

„Je mrtvý!“ zakřičel. „Je mrtvý! Zabil jsem ho. Je mrtvý!“

Firthův hlas byl položen hystericky vysoko a Gareth neměl ponětí, o čem to blábolí. Byl snad pořád ještě opilý?

Firth pobíhal po místnosti, ječel a chytal se rukama za vlasy. A tehdy si Gareth povšiml, že jsou Firthovy dlaně pokryté krví a i jeho žlutá tunika na sobě má rudé skvrny.

Garethovi se zastavilo srdce. Firth někoho zavraždil. Ale koho?

„Kdo je mrtvý?“ zeptal se Gareth důrazně. „O čem to mluvíš?“

Jenže Firth se ve své hysterii nedokázal vůbec soustředit. Gareth musel dojít až k němu, pevně jej chytit za ramena a zatřepat s ním.

„Odpověz!“

Firth na něj vykulil oči a ze všeho nejvíc v tu chvíli připomínal rozdivočelého koně.

„Tvůj otec! Král! Je mrtvý! Mou rukou!“

Ta slova Garetha bodla, jako by se ona dýka zabořilo do jeho

vlastní hrudi.

Zaraženě zůstal na Firtha zírat. Nějakou chvíli se nedokázal ani pohnout. Potom uvolnil své sevření, ustoupil o krok zpět a snažil se popadnout dech. Ze vší té krve mohl jasně vidět, že Firth mluví pravdu. Přesto mu to připadalo naprosto nemožné. Firth? Ten kluk ze stájí? Člověk s nejslabší vůlí ze všech přátel, které měl? Zabil krále MacGila?

„Ale...jak je to možné?“ zalapal Gareth po dechu. „Kdy?“

„Stalo se to v jeho komnatě,“ řekl Firth. „Před malou chvílí. Bodnul jsem ho.“

Váha těch slov pomalu začínala být patrná a Garethovi se znovu podařilo sebrat rozum do hrsti. Uvědomil si, že dveře komnaty jsou stále ještě dokořán. Rozběhl se k nim a, jakmile se pohledem ujistil, že strážníci nic neviděli, prudce je zabouchl. Chodba byla naštěstí liduprázdná. Potom dveře ještě zajistil těžkou železnou petlicí.

Ihned nato spěchal zpátky napříč komnatou. Firth byl stále ještě v šoku a Gareth ho musel uklidnit. Potřeboval odpovědi.

Chytil jej za ramena, otočil čelem k sobě a vrazil mu facku dostatečně silnou na to, aby Firthovo hysterčení zarazil. Konečně se na něj opět začal soustředit.

„Řekni mi všechno,“ poručil Gareth chladně. „Řekni mi, co se přesně stalo. Proč jsi to udělal?“

„Jak to myslíš proč?“ zeptal se Firth překvapeně. „Ty jsi ho přece chtěl zabít. Tvůj plán s jedem nezabral.“

Myslel jsem, že ti s tím pomůžu. Myslel jsem, že to bylo to, co chceš.“

Gareth zakroutil hlavou. Znovu chytil Firtha hrubě za tuniku a začal s ním cloumat.

„Proč jsi to udělal!?“ křičel na něj.

Měl pocit, že se celá jeho dosavadní existence rozpadá na kusy. Fakt, že najednou cítil kvůli otci lítost, jej naprosto zaskočil. Nerozuměl sám sobě. Ještě před několika málo hodinami si přál jediné, vidět ho otráveného ležet u hodovního stolu. Zpráva o jeho skutečné smrti jej teď ale zasáhla, jako by se jednalo o nejlepšího přítele. Najednou mu bylo všechno hrozně líto. Část jeho já si nepřála, aby otec zemřel a obzvláště ne tímto způsobem. Ne rukou tohohle Firtha. A ne čepelí dýky.

„Nechápu,“ zavzlykal Firth. „Jenom před pár hodinami ses ho sám pokoušel zabít. Tvůj plán s pohárem. Myslel jsem, že budeš mít radost!“

Ke svému vlastnímu překvapení se Gareth mocně napřáhl a vlepil Firthovi obrovskou facku přes celou tvář.

„Neřekl jsem ti, že to máš udělat!“ vyštěkl Gareth. „Nikdy jsem ti neřekl, abys to udělal. Proč jsi ho zabil? Podívej se na sebe. Jsi celý od krve. Teď jsme oba vyřízení. Teď je už jenom otázka času, než si pro nás přijdou stráže.“

„Nikdo nic neviděl,“ hájil se Firth. „Vklouznul jsem tam při výměně stráží. Nikdo mě ani nezahlédl.“

„A kde je zbraň?“

„Nenechal jsem jí tam,“ odpověděl Firth hrdě.
„Nejsem hlupák. Zbavil jsem se jí.“

„A jakou dýku jsi použil?“ zeptal se Gareth. Jeho myslí teď vířily všechny možné budoucí problémy. Z lítosti se náhle stala obava a on teď studoval každou možnou stopu, kterou ten břídil mohl zanechat, a která mohla později vést k němu samotnému.

„Použil jsem takovou, která nemůže být vystopovaná,“ řekl Firth s hrdostí v hlase. „Byla to obyčejná, anonymní čepel. Našel jsem ji ve stájích. Byly tam ještě čtyři další, jedna jako druhá. Nemí možné ji vystopovat,“ opakoval.

Garethovo srdce se zastavilo.

„Byla to krátká dýka s rudou rukojetí a jemně zakřivenou čepelí? Pověšená na zdi vedle stání pro mého koně?“

Firth přikývl a náhle už nevypadal tak sebejistý jako předtím.

Gareth se zamračil.

„Ty blázne. Samozřejmě, že je ta zbraň vystopovatelná!“

„Ale nebyly na ní přece žádné značky!“ protestoval Firth. Jeho hlas se opět začal vystrašeně třást.

„Na čepeli žádné značky nejsou, ale na jílcí jeden je!“ zařval Gareth. „Vespod. Nepodíval ses pořádně, ty pitomče!“ Gareth k němu přistoupil blíže, rudý zlostí. „Vespod je vyrytý emblém s mým koněm. Kdokoliv, kdo trochu zná královskou rodinu, pozná, že ta čepel patří mně.“

Potom se zadíval na Firtha, který propadl do rozpaků. Měl sto chutí jej na místě uškrtnout.

“Co jsi s ní udělal?” naléhal Gareth. “Pověz mi, že ji teď máš u sebe. Řekni mi, žes ji vzal s sebou. Prosím.”

Firth polknul.

“Bezpečně jsem se jí zbavil. Nikdo ji nikdy nenajde.” Gareth se zamračil.

“Kde přesně je?”

“Hodil jsem jí do odpadní jámy, která vede do hradní žumpy. Vynášejí její obsah do řeky každou hodinu. Nedělej si starosti, můj pane. Teď už je hluboko na dně řeky.”

V tom okamžiku se rozezněly hradní zvony. Gareth se otočil a běžel k oknu. Jeho srdce zachvátila panika. Podíval se dolů a uviděl všechen ten chaos a davy, které se začínaly formovat před hradem. Ty zvony mohly znamenat jenom jedinou věc. Firth nelhal. On opravdu MacGila zabil.

Gareth měl pocit, že je jeho tělo najednou ledově studené. Stále ještě nedokázal přijmout fakt, že svými činy uvedl do chodu tak obrovsky významnou věc. A že Firth, mezi všemi schopnějšími, nakonec jeho dílo dokončil.

Najednou se ozvalo vzrušené bušení na dveře. Jakmile je uvolnil, vpadlo dovnitř několik královských strážů. Na krátký moment si Gareth pomyslel, že jsou tu, aby jej zatkli.

K jeho překvapení se ale zastavili a postavili se do pozoru.

“Můj pane, tvůj otec byl pobodán. Je možné, že se po hradě stále ještě potuluje vrah. Zůstaň prosím ve své komnatě.”

Král je ošklivě zraněný.“

Při té poslední větě se Garethovy zježily vlasy na hlavě.

„Zraněný?“ opakoval Gareth. Slova se mu přitom div nevzpříčila v krku. „Je tedy stále na živu?“

„Je, můj pane, a dá-li Bůh, přežije to a potom nám poví, kdo spáchal ten ohavný čin.“

S lehkou úklonou potom strážný spěchal z místnosti zpátky na chodbu a zabouchnul za sebou dveře.

Garethovu mysl zalila zlost. Chytil Firtha za ramena, hrubě s ním smýknul napříč místností a nakonec s ním praštil o kamennou zeď.

Firth se zmohl jenom na vyděšený pohled. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Cos to provedl?“ zařval Gareth. „Teď jsme oba vyřízení!“

„Ale..ale...“ koktal Firth, „...byl jsem si jistý, že je mrtvý!“

„Jsi si jistý docela často,“ řekl Gareth, „a vždycky je to špatně!“

Potom Garetha něco napadlo.

„Ta dýka,“ řekl. „Musíme ji najít, než bude příliš pozdě.“

„Ale já ji vyhodil, můj pane,“ řekl Firth. „Už je spláchnutá do řeky!“

„Hodil jsi ji do žumpy. To neznamená, že už jí stačili spláchnout do řeky.“

“Ale je to nejpravděpodobnější!” odpověděl Firth.

Gareth už nemohl blábolení toho idiota déle vystát. Vyhnul se mu a vyrazil ven z místnosti. Firth mu byl v patách.

“Půjdu s tebou,” řekl.

Gareth se uprostřed kroku zastavil, otočil se a zíral na něj. Byl celý od krve. Už před chvílí se Gareth třásl hrůzou, aby si ho ti strážníci v rohu místnosti nevšimli. Měli obrovské štěstí. Firth byl pro něj teď nebezpečnější než kdykoliv předtím.

“Řeknu tohle jenom jednou jedinkrát,” zavrčel Gareth. “Okamžitě se vrať do mé komnaty, převleč si šaty a spal tyhle co máš teď na sobě. Zbav se všech stop po krvi, které na tobě zůstaly. Potom zmiz pryč z hradu. A dneska se ode mě drž co nejdál. Rozumíš, co ti říkám?”

Na to jej Gareth postrčil zpátky do komnaty, otočil se a dal se do běhu. Sprintoval dlouhou chodbou, poté seběhl točité schodiště, jedno patro za druhým směrem k prostorám určeným služebnictvu.

Konečně se dostal do sklepení, kde se k němu okamžitě otočily pohledy několika služebných. Byli zrovna uprostřed drhnutí obrovských hrnců a varných kotlů, které se používaly pro přípravu jídel na hostinu. V cihlových pecích hořely obrovské ohně a služební, kteří na sobě měli barevné zástěry, byli promočení vlastním potem.

Na vzdálené straně obrovské místnosti uviděl Gareth nádobu na splašky. Ty do ní tekly zhora takřka neustále.

Gareth doběhl k nejbližšímu sluhovi a netrpělivě jej chytil za

rameno.

„Kdy byla ta nádoba naposled vyprázdněná?“ zeptal se.

„Odesli ji k řece jenom před několika málo minutami, můj pane.“

Na to se Gareth bleskurychle otočil, vyběhl z místnosti zpátky na točité schodiště a přes rozlehlé hradní chodby se dostal až ven do chladivého nočního vzduchu.

Bez dechu sprintoval přes travnatou louku před hradem směrem k řece.

Když se k ní blížil, našel si pohledem místo, kde se vzápětí schoval. Velký strom, téměř přímo na břehu řeky. Viděl odsud dva sluhy, jak právě zvedají velkou železnou nádobu a vylévají její obsah do řeky.

Sledoval je, dokud nebyla nádoba úplně prázdná a oni se s ní neotočili na zpáteční cestu do hradu.

Konečně byl Gareth spokojený. Nikdo si žádného nože nevšiml. Kdekoliv ta čepel teď už byla, bylo jisté, že je to někde v řece, která ji právě odnáší pryč od pohledů všech do anonymity. Pokud jeho otec dnes v noci zemře, nebude tu žádný důkaz o totožnosti jeho vraha.

Nebo snad bude?

KAPITOLA PÁTÁ

Thor se držel Reecovi těsně v patách, následován Krohnem, a všichni se ubírali tajnou chodbou směrem ke králově komnatě. Reece je vedl skrz tajné dveře, které se ukrývaly v jedné z kamenných zdí, planoucí pochodní svítil na cestu, kroutící se stísněnými chodbičkami útrob hradu, kde by se Thor bez jeho pomoci dozajista navždy ztratil. Po chvíli se dostali k přímému schodišti, které vedlo do vyššího patra, za ním zahrnuli vlevo, aby se dostali k dalším schodům. Thor přemýšlel, jak spletité tyhle tajné uličky asi tak mohou být.

„Tyhle cesty byly v hradu vybudovány před stovkami let,“ vysvětlil Reece lehce zadýchaně a šeptem, zatímco se ubírali dál. „Postavil je prapradědeček mého otce, MacGil Třetí, po jednom dlouhém obléhání. Měla to být úniková cesta. Ironií osudu jsme od té doby ale už nikdy obleženi nebyli a tak se to tu po staletí skoro nepoužívalo. Chodby byly zabarikádované a já jsem je náhodou objevil ještě jako děcko. Rád je čas od času používám, když se potřebuju přesouvat hradem, ale nechci aby někdo věděl, kde jsem. Když jsme byli mladší, tak jsme tady já, Gwen a Godfrey hrávali na schovávanou. Kendrick byl příliš starý na to, aby si hrál s námi. Pravidlo číslo jedna znělo: žádné pochodně. Naprostá tma. Tehdy to bylo pěkně strašidelný.“

Thor se snažil udržet krok s Reecem, který si razil cestu temnými uličkami s neuvěřitelným přehledem. Znal tu z paměti

snad úplně každou cihlu.

„Jak si můžeš pamatovat všechny ty zatačky?“ zeptal se Thor s respektem v hlase.

„Když jsi malý kluk a vyrůstáš v hradu, občas se trochu nudíš, víš,“ pokračoval Reece, „obzvlášť, kdy úplně všichni jsou starší než ty a ty jsi pořád ještě příliš malý, než aby ses mohl dát k Legii a nic jiného, čím by se dalo zabavit, tu vlastně ani moc není. Dal jsem si tehdy za úkol prozkoumat tady každý kout a skulinu.“

Zahnuli za další roh, seběhli tři schody, prošli obloukem ve zdi a potom stoupali dlouhou šachtou s točitým schodištěm. Nakonec je Reece dovedl k těžkým dubovým dveřím, které byly pokryté silnou vrstvou prachu. Přitiskl k nim jedno ucho a poslouchal. Thor stál vedle něj.

„Co je tohle za dveře?“ zeptal se.

„Pšt!,“ řekl Reece.

Thor zmlkl, přiložil ucho ke dveřím a také poslouchal. Krohn se zastavil těsně za ním a se zakloněnou hlavou si oba prohlížel.

„Jsou to tajné dveře do komnaty mého otce,“ šeptal Reece. „Chci nejdřív vědět, kdo je tam teď s ním.“

Thor s tlukoucím srdcem poslouchal směsici hlasů, která se zpoza dveří ozývala.

„Zní to, jako když je místnost plná lidí,“ řekl Reece.

Potom se otočil k Thorovi a věnoval mu významný pohled.

„Napochoduješ přímo doprostřed smečky vlků. Budou tam jeho generálové, rádci, rodina – úplně všichni. Jsem

si jistý, že každý z nich po tobě půjde. Jsi hlavní podezřelý z tohohle všeho. Bude to stejný, jako jít dobrovolně doprostřed rozběsněného lynčujícího davu. Pokud si otec pořád ještě myslí, že ses ho pokoušel zabít, máš to spočítaný. Jsi si jistý, že tam vážně chceš?

Thor těžce polknul. Bylo to teď nebo nikdy. Uvědomil si, že tohle je jeden z okamžiků, kdy se jeho osud ocitá na vahách. Vyschlo mu v krku. Bylo by snadné se teď otočit a utéct. Někde daleko od Králova Dvora by mohl žít bezpečný a klidný život. Anebo mohl projít těmi dveřmi a riskovat, že zbytek tohoto života stráví zavřený v podzemních kobkách s těmi existencemi. Nebo bude rovnou popraven.

Zhluboka se nadechl a potom rozhodl. Musí svým démonům čelit. Nemůže se teď obrátit a utéct.

Thor kývnul. Měl strach otevřít pusu a potvrdit kývnutí i slovy. Třeba by mu to sebralo ten poslední zbytek kuráže, který si teď úzkostlivě držel.

Reece kývnul v odpověď a ve tváři se mu zračil souhlas. Potom vzal za železnou kliku a ramenem se opřel do dveří.

Když se otevřely, Thor musel v záplavě světla z místnosti chvilku mžourat. Zjistil, že už stojí v králově komnatě, společně s Reecem a Krohnem po boku.

Byly tam alespoň dvě desítky lidí, které se mačkaly kolem krále, jenž ležel na své posteli. Někteří se nad ním skláněli, jiní klečeli. Přímo kolem krále byli shromážděni jeho generálové a rádcové, společně s Argonem, královnou, Kendrickem,

Godfrey a...Gwendolyn. Bylo to rozloučení s umírajícím a Thor vpadl nepozván přímo doprostřed tak soukromé záležitosti.

V místnosti panovala pochmurná atmosféra, tváře všech byly vážné. MacGil ležel na posteli podložený polštáři a Thor pocítil úlevu, když viděl, že je král stále ještě naživu – alespoň prozatím.

Všichni se teď otočili a zůstali překvapeně zírat na nově příchozí. Thor si dokázal představit, jaký šok to pro ně asi musí být, že se tak nečekaně najednou s Reecem vynořili z tajné chodby a rovnou se hrnuli do místnosti.

„To je ten kluk!“ zakřičel někdo, vstal a ukázal nenávistně prstem na Thora. „To je ten, který se pokusil otrávit krále!“

Okamžitě se k němu ze všech stran začaly prodírat stráže. Thor nevěděl, co si počít. Na jednu stranu se chtěl otočit a utíkat, ale zároveň věděl, že se těmito lidem teď musí postavit a že se musí usmířit s králem. Takže se namísto útěku připravil na střetnutí s několika strážnými, kteří už se po něm natahovali. Krohn po jeho boku začal výhruzně syčet.

Thor najednou pocítil vlnu tepla, stoupající jeho tělem a svou energii, která se začala aktivovat. Bezmyšlenkovitě zvednul jednu ruku dlaní k strážným a namířil svou sílu proti nim.

Potom udiveně sledoval, jak se všichni zastavili uprostřed kroku a jako přimražení zůstali stát jenom jediný metr od něj. Jeho síla, cokoliv byla zač, z něj teď proudila ven a držela strážné v kleštích.

„Jak se opovažuješ sem nakráčat i s tou svou magií,

kluku!“ rokl se Brom, nejvyšší z králových generálů a bleskurychle tasil svůj meč. „To ti jeden pokus o zabití našeho krále nestačil?“

Brom vykročil s taseným mečem směrem k Thorovi, ale ten najednou pocítil změnu v toku své energie. Objevilo se tam něco nového, silnějšího než to, co poznal předtím. Jednoduše zavřel oči a začal se soustředit. Okamžitě pocítil energii Bromova meče, jeho tvar, kov, ze kterého byl ukován a nějakým prazvláštním způsobem se jeho energie sjednotila s mečem. Svým vnitřním zrakem potom přikázal meči, aby se zastavil.

Brom zmrznul na místě a vyděšeně vykulil oči.

„Argone!“ otočil Brom hlavu a křičel o poznání méně sebevědomým hlasem. „Okamžitě tohle čarodějnictví zastav! Zastav toho kluka!“

Argon vystoupil z davu a pomalu si spustil kapuci z hlavy na ramena. Potom se na Thora planoucímá očima upřeně zadíval.

„Nevidím žádný důvod, proč bych ho měl zastavovat,“ řekl potom. „Nepřišel sem, aby ubližoval.“

„Zbláznil ses? Málem zabil našeho krále!“

„To je to, co si ty myslíš,“ řekl Argon. „Ale ne to, co vidím já.“

„Nechte ho být,“ ozval se potemnělý, hluboký hlas.

Všichni se otočili k MacGilovi, který se s potížením na posteli posadil. Malátně se rozhlédl kolem. Mluvení pro něj bylo očividně krajně vysilující.

„Chci s chlapcem mluvit,“ řekl MacGil. „O

samotě. Všichni ven.“

„Můj králi,“ řekl Brom. „Opravdu myslíš, že je to bezpečné? Jenom ty a ten kluk o samotě?“

„Thora všichni necháte na pokoji,“ odpověděl MacGil. „A teď nás nechte. Všichni. Moji rodinu z toho nevyjímaje.“

Místnost zahalilo zaražené ticho. Všichni se po sobě vzájemně dívali a očividně si nebyli jistí, jestli mají uposlechnout. Thor stál jako přimražený na své místě a čekal, co se bude dít.

Jeden za druhým se potom začali všichni, i královská rodina, trousit ven z místnosti. Dokonce i Krohn nakonec poslušně odešel s Reecem. Komnata, která byla ještě před několika málo momenty narvaná k prasknutí, náhle zela prázdnotou.

Dveře se zavřely. V nastalém tichu tu zbyli jenom Thor a MacGil. Bylo těžké tomu uvěřit. Vidět krále takhle bledého a v strašných bolestech, zraňovalo Thora více, než by to byl čekal. Nevěděl proč, ale měl pocit, jako by on sám ležel na té posteli a umíral. Více než cokoliv jiného si přál, aby byl král zase v pořádku.

„Pojď sem, můj chlapče,“ řekl MacGil slabým chraptivým hlasem, který byl pouhým stínem toho, co od MacGila slýchávali dříve.

Thor sklonil hlavu a pospíšil si ke králově posteli, kde poklekl. MacGil natáhl roztřesenou ruku, Thor ji uchopil a políbil.

Potom se podíval králi do obličeje a spatřil na jeho tváři slabý úsměv. Ke svému překvapení ucítil na vlastních tvářích horké

slzy.

„Můj pane,“ začal Thor překotně, protože už nedokázal svá slova držet uvnitř, „Prosím, věř mi. Já jsem tě neotrávil. Viděl jsem celý ten plán ve svém snu. Díky nějaké síle, kterou sám dobře neznám. Jediné, co jsem chtěl, bylo varovat tě. Prosím, musíš mi věřit...“

MacGil zvedl ruku a Thor okamžitě zmlknul.

„Mýlil jsem se v tobě,“ řekl král. „Bylo potřeba, aby mě pobodal jiný muž. Teprve potom mi došlo, že to nejsi ty, kdo mi usiluje o život. Ty ses jenom snažil mě zachránit. Opuť mi. Byl jsi věrný. Možná jediný věrný člen celého dvora.“

„Přál bych si, abych se mýlil,“ řekl Thor. „Přál bych si, abys byl v bezpečí. Aby moje sny byly jenom iluze a na tebe nikdo nespáchal žádný atentát. Třeba jsem se přece jenom mýlil. Třeba to přežiješ.“

MacGil ale zakroutil hlavou.

„Můj čas nadešel,“ řekl Thorovi.

Chlapec polknul. Doufal, že to není pravda, ale cítil něco jiného.

„Víš, kdo udělal tu strašnou věc, můj pane?“ položil Thor konečně otázku, která jej páčila od té doby, kdy se mu zdál ten sen. Nedokázal pochopit, kdo by mohl chtít krále zabít a proč.

MacGil se podíval na strop a několikrát namáhavě zamrkal.

„Viděl jsem jeho tvář. Je to tvář, kterou dobře znám. Ale z nějakého důvodu ji nedokážu přiřadit ke konkrétnímu

jménu.“

Potom se otočil a podíval na Thora.

„Na tom teď nezáleží. Můj čas nadešel. Ať to bylo jeho rukou, nebo snad rukou někoho jiného, konec bude stejný tak jako tak. Na čem teď záleží...“ řekl a uchopil Thorovo zápěstí silou, která chlapce překvapila, „je to, co se stane poté až odejdu. Naše království zůstane bez krále.“

MacGil se zadíval na Thora s vážností, které Thor vůbec nerozuměl. Nechápal přesně o čem to mluví, nebo jestli to není zároveň i požadavek. Chtěl se zeptat, ale viděl, jak těžké pro krále je znovu chytit dech a tak se rozhodl jej v jeho řeči nepřerušovat.

„Argon o tobě říkal pravdu,“ řekl MacGil a pomalu uvolnil sevření. „Tvůj osud je daleko větší než ten můj.“

Thor při těch slovech pocítil mravenčení v celém těle. Jeho osud? Větší než králův? Už jenom představa, že se král o něm radil s Argonem byla víc, než by si kdy dokázal představit. Co mohla znamenat věta, že je jeho osud větší než MacGilův? Nezačal král ve svých posledních chvílích blouznit?

„Vybral jsem si tě...přijal jsem tě do své rodiny z určitého důvodu. Víš jaký je ten důvod?“

Thor zakroutil hlavou a snažil se nedat příliš okatě najevo, jak moc ten důvod chce znát.

„Nerozumíš proč jsem chtěl, abys tu se mnou v mých posledních chvílích byl jenom ty sám?“

„Je mi líto, můj pane,“ odpověděl Thor a znovu zakroutil hlavou. „Já nevím.“

MacGil se mdle usmál a jeho oči se začaly zavírat.

„Daleko odsud, až za Divočinou, leží úžasný kraj. Je dokonce až za zemí draků. Je to země druidů. Odkud pocházela tvoje matka. Musíš se tam vypravit, abys našel odpovědi.“

Na to se MacGilovy oči široce otevřely. Král na něj teď zíral s takovou intenzitou, která Thora téměř děsila.

„Osud našeho království na tom závisí,“ dodal. „Ty nejsi jako ostatní. Jsi jedinečný. Dokud plně nepochopíš, kdo jsi, toto království nikdy nezažije chvíli oddechu.“

MacGilovy oči se zavřely a jeho dech začal být velmi mělký. Král lupal po každém novém nádechu. Sevření jeho ruky kolem Thorova zápěstí bylo slabší a slabší, a Thor cítil, jak se mu po tváři opět kutálejí slzy. V mysli mu vířilo všechno, co král právě řekl. Snažil se své myšlenky alespoň trochu uspořádat, ale stěží byl schopen se soustředit. Slyšel správně, co král říkal?

MacGil začal něco šeptat, ale bylo to tak potichu, že Thor téměř nerozuměl. Naklonil se proto blíže a uchem se téměř dotkl králových rtů.

Král naposledy mírně pozvedl hlavu a z posledních sil vydechl:

„Pomsti mě.“

Potom najednou ztuhl. Chvíli tak ležel, načež se jeho hlava pomalu naklonila do strany a s očima široce otevřenými dodýchal.

Byl mrtvý.

“NE!” zakvílel Thor.

Jeho výkřik musel být dostatečně silný, aby jej bylo slyšet i za dveřmi, protože jenom o zlomek vteřiny poté se dveře rozletěly dokořán a Thor slyšel, jak se do místnosti hrnou desítky lidí. Měl mlhavý pocit, že se všude kolem něho shromažďují ostatní. Tlumeně slyšel hradní zvony, které temně a pomalu vyzváněly. Znovu. A znovu. Odbíjení zvonů se slilo do jednoho zvuku s tepáním krve v jeho vlastních spáncích. Všechno se ale slévalo více a více. Za chvíli už se s ním celá místnost točila jako divoký vír.

Potom Thor ztratil vědomí a bez jakékoliv opory se obličejem napřed zhroutil na kamennou podlahu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Náhlý poryv větru udeřil Garetha do tváře a oči se mu okamžitě zalily slzami, když vzhlédl k jasné záři prvního vycházejícího slunce. Den zrovna začínal a na nejbližším vrcholku Kolvijských útesů se shromáždily stovky členů královské rodiny, přátel a lidí blízkých dvoru, kteří se chtěli zúčastnit pohřbu. Hned za nimi následovala armáda vojáků a ještě dál viděl Gareth masy obyčejných lidí, kteří se přišli alespoň z povzdálí podívat na ceremonie. Smutek na jejich tvářích nebyl ani v nejmenším strojený. Jeho otec byl milován, to bylo více než jisté.

Gareth stál spolu se zbytkem nejbližší rodiny v půlkruhu okolo těla svého otce, které bylo uloženo v rakvi, vedle hrobky. Kolem lůžka jeho posledního odpočinku byly uvázané provazy, čekající splnit svůj účel při ukládání krále na věčný odpočinek. Argon stál přede všemi, měl na sobě temně purpurovou róbu, kterou používal pouze pro pohřební rituály, a v jeho tváři, navíc ještě zpola ukryté pod kapucí, se nedala vyčíst sebenepatrnější emoce. Gareth se zoufale snažil tu tvář zkoumat a zjistit, jak moc toho Argon ví. Ví Argon kdo zabil Garethova otce? Pokud ano, řekne o tom ostatním, anebo nechá osud, aby hrál dále svou rozehranou hru?

Ke Garethově smůle byl ten protivný kluk Thor očištěn od vši viny, protože opravdu dost dobře nemohl bodnout krále

v jeho komnatě, když ve stejném okamžiku seděl zamčený v cele podzemního žaláře. Sám král navíc před svou smrtí stačil prohlásit Thora za nevinného. To pochopitelně Garethovu věc jen a pouze ztěžovalo. U dvora už byla dokonce svolána rada, která dostala za úkol prozkoumat každičkový detail kolem celé vraždy. Garethovo srdce divoce bilo, když tu teď stál s ostatními, sledoval, jak je otcovo tělo pomalu spouštěno pod zem a jediné, co si přál, bylo vrhnout se do hrobu spolu s ním.

Bylo jen otázkou času, dokud stopy vyšetřovatele nezavedou k Firthovi a jakmile se tak stane, Gareth se potopí spolu s ním. Bude muset jednat co nejrychleji, odvést jejich pozornost jiným směrem a přišpendlit vinu na někoho jiného. Také se mu honily hlavou myšlenky o tom, zda jej někdo z jeho nejbližších podezřívá. Přistihoval se, že téměř paranoidně neustále zkoumá tváře kolem sebe, ale nikdy nezahlédl ani náznak podezření. Vedle něj stáli jeho bratři, Reece, Godfrey a Kendrick, dále pak sestra Gwendolyn a jejich matka. Královnina tvář byla ztrhaná zármutkem a její celkový vzhled vypovídal o hlubokém otřesu. Od otcovy smrti se stala jakoby jiným člověkem. Celé dny téměř nepromluvila. Doneslo se mu, že prý v okamžiku, kdy jí sdělili zprávu o atentátu, ji postihla nějaká forma paralýzy. Polovina její tváře ztuhla a když teď otevřela pusou a pokoušela se mluvit, slova vycházela jenom velice pomalu a obtížně.

Gareth si prohlédl tváře členů královské rady, kteří stáli za nimi. Nejvyšší generál Brom společně s hlavou legie Kolkem stáli vpředu a za nimi ostatní otcovi rádčové a úředníci. Všichni

svorně předstírali zármutek, ale Gareth věděl své. Dobře věděl, že všem těmto lidem, všem členům nejvyšší rady, rádcům, generálům a všem shromážděným šlechticům a lordům, kteří stáli za nimi, to bylo v podstatě jedno. Co naopak dobře v jejich tvářích četl, byly nové ambice. Lačnost po moci. Jak tak všichni klopili zrak za klesajícími márami s králem, Gareth dobře věděl, že přemýšlí jenom o tom, kdo by mohl být tím dalším, který usedne na trůn.

Byla to ostatně nejpalčivější myšlenka, která trápila i Garetha samotného. Co se může stát v dohře po tak chaotickém atentátu? Pokud by se mu podařilo provést to čistě a jednoduše, a svést vinu na někoho jiného, potom by Garethův plán přežil klinickou smrt a trůn by připadl jemu. Koneckonců, on byl přece prvorozeným legitimním synem. Jeho otec předal následnictví jeho sestře Gwendolyn, ale nikdo jiný než královi potomci nebyli té rozpravě přítomni a toto přání nestačilo být ratifikováno. Gareth znal nejvyšší radu a dobře věděl, jak vážně berou všechna nástupnická pravidla. Bez ratifikace otcova přání jeho sestra nebude moci nastoupit na trůn.

Což by opět vedlo k němu. Pokud by celý nástupnický proces nabral tento směr – a Gareth si byl jistý, že by se tak stalo – potom by trůn jistojistě připadl jemu. Tak mluvilo právo.

Jeho sourozenci by se tomu bránili, o tom také neměl nejmenší pochybnosti. Odvolávali by se na onu rozpravu s otcem a nejspíše by trvali na svěření vlády Gwendolyn. Kendrick by se pravděpodobně nepokusil strhnout vládu sám pro sebe. Na to

byl příliš čestný. Godfreymu bylo všechno jedno. Reece byl příliš mladý. Gwendolyn byla tedy jedinou viditelnou hrozbou. I tak byl ale Gareth optimista, nemyslel si, že by rada byla připravená na vládu ženy, navíc vlastně spíše náctileté dívky. A bez ratifikace od krále měli perfektní příležitost ji z nástupnictví vyloučit.

Jenže pak tu byl ještě jeden problém, a ten se jmenoval Kendrick. Koneckonců, Garetha všichni svorně neměli rádi, kdežto Kendrick byl milován jak mezi vojsky, tak i mezi obyčejnými poddanými. Díky těmto skutečnostem se muselo počítat s šancí, že se rada rozhodne svěřit trůn Kendrickovi, i když by o něj on sám nikdy neusiloval. Čím dříve se Gareth dostane k moci, tím dříve bude moci zlikvidovat Kendrickův vliv.

Gareth náhle ucítil jak jej cosi tahá za ruku. Podíval se a zjistil, že ji drásá lano upevněné k otcově rakvi, a že už dávno začalo spouštění do hrobu. Rozhlédl se kolem a spatřil všechny své sourozence, z nichž každý třimal jeden takový provaz a pomalu spouštěli otce pod zem. Garethův konec byl teď nakloněný příliš vysoko. Musel si přehodit ruce a po určité chvíli pouštět lano mnohem rychleji než ostatní, aby vyrovnal ztrátu. Osud se mu vysmíval i teď, ani v momentě otcovy smrti nebyl Gareth schopen mu plně a řádně sloužit.

Ozvaly se vzdálené zvony. Argon předstoupil do centra pozornosti a zvedl dlaň a promluvil.

“Itso ominus domi ko resepia...”

Byla to původní a dnes už běžně nepoužívaná řeč Prstenu. Řeč dávných králů, kterou používali jeho předkové po tisíc let. Řeč, kterou Garetha od útlého mládí učili všichni jeho učitelé, aby ji jednou mohl použít až usedne na trůn jako nástupce.

Argon se z ničeho nic zastavil, vzhlédl a zadíval se přímo na Garetha. Po princově páteři okamžitě proběhla vlna mravenčení, když jej Argonovy zářivé oči začaly zevrubně zkoumat. Garethova tvář se zalila červení, když přemýšlel, zda to vidí i ostatní a zda chápou o co se tu právě jedná. Z toho pohledu mohl jasně vyčíst, že Argon dobře o ví o jeho zapojení do atentátu. Ale Argon vždycky zůstával tajemný, stejně jako vždy odmítal nechat se zatáhnout do pletich běžných lidských osudů. Zůstane mlčet?

“Král MacGil byl dobrým vladařem, skutečným králem,” řekl potom Argon hlubokým, jakoby nadpozemským hlasem.

“Dělal čest svým královským předkům a obohatil a posílil toto království více, než kterýkoliv král před ním. Jeho život mu byl odejmut předčasně a Bůh to ví. I tak po sobě však zanechal bohatý odkaz. Nyní je na nás, abychom jeho odkaz dovedli do konce.

Argon se odmlčel.

“Naše království Prstenu je ze všech stran obklopeno zlověstnými hrozbami. Za Kaňonem, který střeží pouze náš energetický štít, žijí národy barbarů a příšer, které by nás okamžitě roztrhaly na kusy, kdyby mohly. Uvnitř Prstenu, na

druhé straně Vysočiny, se rozkládá území klanu, který nám také neustále škodí. My teď žijeme v dobách nepoznaného míru a prosperity, ale naše bezpečnost je pomíjivá.

Proč si bohové povolali nejlepšího z nás v jeho nejlepších letech – našeho dobrého a moudrého krále? Proč bylo jeho osudem, aby byl takto zavražděn? Všichni jsme pouhé loutky, pěšáci ve velké hře osudu. I v okamžiku, kdy se nalézáme na vrcholu naší moci, můžeme záhy skončit pod zemí. Otázka, se kterou se musíme potýkat, nezní o co bychom měli osilovat – ale kým bychom se měli snažit stát.

Argon sklonil hlavu. Garethovy dlaně pálily od provazu. Poslední královo lůžko teď s tupým úderem dosedlo na dno hluboké hrobky.

“NE!” ozval se výkřik.

Byla to Gwendolyn. Hystericky se najednou rozběhla na okraj hrobu, jako kdyby snad chtěla skočit dovnitř. Reece se rozběhl za ní, chytil ji a strhnul zpátky. Kendrick také přispěchal na pomoc.

Gareth s ní ale neměl nejmenší soucit, naopak, měl z ní strach. Pokud si přála skončit také pod zemí, mohl to docela dobře zařídit.

Ano, no jistě, to mohl.

*

Thor stál jenom kousek od rakve krále MacGila, když jej spouštěli pod zem a byl tím pohledem ohromen. Král si pro svůj věčný odpočinek vybral nejvyšší pohoří v království, vznešené a majestátní Kolvijské útesy, jejichž nejvyšší vrcholky byly po

většinu roku zahaleny v mracích. Oblaka byla teď lehce obarvená náznaky oranžové, zelené, žluté a růžové barvy, které vytvářelo první vycházející slunce. Od rána bylo ale vše zahaleno mlhou, která se nezdála, že by se chtěla zvedat. Působilo to, jako když se celé království obléklo do smutečního hávu. Krohn, stojící vedle něj, zakňučel.

Vysoko nad nimi se ozval další zvuk a když se za ním Thor ohlédl, poznal Estopheles, která kroužila nad jejich hlavami a shlížela na pohřeb. Thor byl stále otřesený ze všech těch překotných událostí, které se odehrály během posledních dnů. Teď tu stál uprostřed královské rodiny a účastnil se pohřbu muže, kterého si tak rychle zamiloval jako vlastního otce. Zdálo se to nemožné. Vlastně ani neměl šanci se s ním pořádně seznámit, přesto k němu od začátku cítil více než jenom respekt k vlastnímu králi a více než ke svému skutečnému otci. A teď mu jej vzali. Více než na cokoliv jiného také Thor nedokázal přestat myslet na králova poslední slova:

Ty nejsi jako ostatní. Jsi zvláštní. Dokud neporozumíš tomu, kým jsi, toto království nikdy nepozná chvíli oddechu.

Co tím král myslel? Kdo tedy vlastně je? A proč by měl být zvláštní? Jak to všechno mohl král vědět? A co má osud království společného s někým jako je on? Neblouznil král, když mu o tom povídal?

Daleko odsud je úžasná země. Leží až za Impériem. Dokonce až za zemí draků. Je to země Druidů. Tam odtud pochází tvá matka. Musíš se tam vypravit a hledat odpovědi.

Jak mohl MacGil vědět o Thorově matce? Jak mohl vědět, kde žila? A jaké odpovědi by mu mohla dát? Thor si vždycky myslel, že je matka mrtvá a myšlenka, že by někde mohla být naživu, jej naplňovala nadšením. Víc než kdykoliv předtím cítil touhu se za ní vydat a pokusit se ji najít. Najít odpovědi a konečně odhalit tajemství kým je a proč je jiný než ostatní.

Když se rozezněly zvony a MacGilovo tělo začalo klesat pod zem, Thor přemýšlel o krutých hrách osudu. Proč mu bylo umožněno vidět budoucnost, ve které bude tento skvělý muž zavražděn, a přesto nebylo možné s tím cokoli udělat? V koutku duše si přál, aby nikdy ono vidění neměl, aby nikdy nedokázal vidět dopředu věci, které se teprve mají stát. Přál si, aby mohl být jenom nevinným přihlížejícím, stejně jako všichni ostatní, a prostě se jenom jednoho dne ráno probudit a zjistit, že král je mrtev. Teď měl ale namísto toho pocit, že byl přímým účastníkem té události. A cítil vinu, že se mu nepodařilo udělat více, aby tomu zabránil.

Thor také přemýšlel o tom, co se stane s královstvím teď. Nemělo přece krále. Kdo bude vládnout? Bude to, jak si všichni mysleli, Gareth? Thor si jenom stěží dokázal představit horší variantu.

Potom si prohlédl tváře všech shromážděných a zejména strnulé obličeje urozených lordů, kteří se sem sjeli ze všech koutů království. Věděl, že jsou to všechno mocní muži a z toho, co mu pověděl Reece, věděl i o jejich hladu po moci. Nemohl si pomoci, aby nepřemýšlel, kdo z nich by mohl být tím

vrahem. Podle jejich tváří to mohl být kterýkoliv z nich. Všichni brzy začnou sveřepě soupeřit o moc. Bude nakonec království roztrženo na kusy? Budou se armády jednotlivých lordů bít mezi sebou? A jak to ovlivní jeho vlastní osud? Co se stane s Legií? Bude rozpuštěna? Bude královská armáda rozpuštěna? Vzbouří se Stříbrní rytíři pokud bude Gareth korunován králem?

A nakonec, budou všichni skutečně věřit, že je Thor nevinný? Nebude třeba přinucen vrátit se zpátky do své vesnice? Doufal, že k tomu nedojde. Miloval místo, kde právě byl. Víc než cokoliv jiného si přál, aby tu mohl i nadále zůstat. Jeho místo bylo v Králově Dvoře a ve výcvikové aréně Legie. Přál si, aby všechno zůstalo tak, jak to bylo doposud. Nechtěl aby došlo k žádným změnám. Království se jenom před několika málo dny zdálo být tak pevné, neotřesitelné, věčné. MacGil působil jako král, který bude vládnout ze svého hradu navěky. Pokud něco tak silného a stabilního mohlo tak náhle padnout, jakou naději mají všichni normální lidé? Zdálo se, že nic na celém světě už Thor nikdy nebude moci považovat za jisté.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.